



Arrest

**nr. 60 522 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 april 2010 en heeft zich op 27 april 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 28 mei 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 september 2010.

1.3. Op 27 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiekse te zijn van origine. U werd op 10 jauza 1354 (31 juni 1975 volgens de Westerse kalender) geboren in de wijk Shoghdak van de stad Mazar e Sharif in de provincie Balkh en hebt daar tot aan uw huwelijk met F.(...) S.(...) in 1371 (1992 volgens de Westerse kalender) ook gewoond. Na uw huwelijk verhuisde u naar het district Balkh om daar te leven met uw echtgenoot en schoonmoeder. Uw broer, N.(...), was officier voor het Afghaanse leger en werd ontvoerd door de taliban. Uw echtgenoot was zeer rijk en bezat 550 jerib land in het district Balkh. Ongeveer anderhalf jaar geleden begon de taliban uw echtgenoot af te persen. Ze namen een deel van zijn land in en hij moest jaarlijks een deel van de oogst afstaan aan de taliban. Hij werd op die manier door verschillende groepen van de taliban in het district Balkh lastig gevallen. Een drietal maanden voor uw vertrek vroeg de taliban naar de hand van uw 13-jarige dochter, S.(...). De eerste keer kwamen ze langs om thee te drinken. Een week later benaderden ze haar toen ze op weg was naar school en bedreigden ze haar. Ze zeiden dat haar vader moest instemmen. Diezelfde avond is de taliban opnieuw naar uw echtgenoot gegaan om haar hand te vragen. De huwelijkskandidaat was verbonden aan een belangrijke talibancommandant in Balkh en als jullie niet instemden, zou dat aan hem gerapporteerd worden. Uw man deed alsof hij instemde. De taliban bezocht uw echtgenoot in de loop van drie maanden verschillende keren. Hij nam de beslissing te vluchten. De eerste week na Nawroz 1389 vertrok u met uw echtgenoot, uw twee zonen en twee dochters, en uw 70-jarige vader, I.(...) A.(...), naar Kabul. Van daaruit reisden jullie per vliegtuig naar Turkije. In Turkije werd u gescheiden van uw echtgenoot. U weet niet waar hij is. Met uw vader en uw twee zoontjes reisde u verder per vliegtuig naar België, waar u aankwam op 26 april 2010 en de volgende dag asiel aanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo rijzen er in de eerste plaats ernstige twijfels over uw werkelijke situatie in Balkh. Hoewel u beweert dat uw echtgenoot enorm rijk was en wel over 500 tot 550 jerib land beschikte (gehoorverslag CGVS, p. 5), slaagt u er niet in veel informatie te geven met betrekking tot deze gronden. Zo weet u bijvoorbeeld niet waar die gronden lagen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U houdt het op "in andere dorpen, een beetje verder dan ons huis", maar de namen kent u niet, aangezien u er nooit geweest bent (gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaart dat er tien of twaalf mensen op werkten, maar noemt slechts twee personen, B.(...) en J.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 6). U heeft er verder ook geen idee van hoeveel inkomsten jullie hadden van de gronden, aangezien uw echtgenoot verantwoordelijk was en u als vrouw niet mocht vragen naar dat soort dingen (gehoorverslag CGVS, p. 6). U kent verder ook geen zakenpartners van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gezien uw positie als opgeleide vrouw, u ging immers 11 jaar naar school, het feit dat u 18 jaar in de regio gewoond hebt en de echtgenote was van een rijk grootgrondbezitter, kan van u verwacht worden dat u toch een uitgebreidere kennis van de bezittingen van uw familie en van de activiteiten van uw echtgenoot aan de dag legt. Het is verder opmerkelijk dat ook uw vader er blijkbaar geen idee van heeft hoeveel gronden zijn schoonzoon in bezit heeft en waar deze gelegen zijn (gehoorverslag CGVS I.(...) A.(...), p. 5).

Ook wat de problemen betreft die uw echtgenoot had omwille van de gronden, blijkt u zeer vage verklaringen af te leggen. U beweert dat uw echtgenoot werd lastiggevallen door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hij werd door hen benaderd, maar wanneer die problemen juist begonnen zijn, weet u niet, hij vertelde het u niet (gehoorverslag CGVS, p. 6). U heeft het ontdekt doordat hij op een dag overstuur thuis kwam zo'n anderhalf jaar geleden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Door wie uw echtgenoot precies bedreigd werd, weet u niet, u houdt het op "verschillende groepen van de taliban in Balkh" (gehoorverslag CGVS, p. 6). U beweert dat uw echtgenoot telkens op de gronden werd benaderd en dus nooit thuis (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Uw echtgenoot zou zo'n 2 à 3 keer in elkaar zijn gelagen door de taliban, de laatste keer zo'n 8 maanden geleden (gehoorverslag CGVS, p. 7). U weet echter vreemd genoeg ook niet waar uw echtgenoot werd aangevallen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien u zelf verklaarde met uw echtgenoot de problemen met de taliban te hebben besproken (gehoorverslag CGVS, p. 8), kan ook hier toch wat meer duidelijkheid en detail van u worden verwacht. Het feit dat u hiertoe niet in staat blijkt, doet ernstige twijfels rijzen omtrent de waarachtigheid en de ernst van de problemen van uw echtgenoot met de taliban.

Aan uw verklaringen met betrekking tot de huwelijksaanzoek en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban kan weinig geloofwaardigheid worden gehecht. Zo is het wel zeer opmerkelijk

dat de taliban uw dochter op haar weg naar school aanspreekt en bedreigt, zelfs voor ze uw echtgenoot nog maar over een mogelijk huwelijk hebben aangesproken (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is immers zo dat volgens uw verklaringen de leden van de taliban eerst thee kwamen drinken bij uw echtgenoot, zonder iets over het huwelijk te vermelden, dan een week wachten alvorens uw dochter met ontvoering te bedreigen en dan dezelfde avond haar hand kwamen vragen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd waarom de taliban uw dochter, die blijkbaar onbegeleid op straat rondliep, aansprak alvorens uw familie te contacteren, had u hierop geen antwoord (gehoorverslag CGVS, p. 11). U herhaalde dat de taliban vier of vijf keer langskwamen en dat uw man dan deed alsof hij instemde (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Ook toen u nadien nog eens gewezen werd op de onlogische gang van zaken, gaf u een ontwijkend antwoord (gehoorverslag CGVS, p.12). Het is verder opmerkelijk dat de taliban erin slaagde uw dochter te benaderen op weg naar school, terwijl u verklaarde dat ze door een taxi naar school werd gebracht en een of twee keer per maand door uw man (gehoorverslag CGVS, p.12-13).

Over de huwelijkskandidaat wist u wel zeer weinig te vertellen. Toen u gevraagd werd wie de talib in kwestie was, antwoordde u aanvankelijk dat u de naam niet wist, maar dat uw man had verteld dat hij werkte voor een bekende en machtige commandant en dat hij gezegd had dat hij deze commandant op de hoogte zou brengen als uw echtgenoot niet instemde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Later tijdens het gehoor werd u opnieuw gevraagd of u over de talib in kwestie iets kon vertellen en toen bleek het plots over de belangrijke commandant zelf te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 12). De man zou 55 jaar zijn en reeds drie of vier vrouwen hebben gehad en zijn manschappen naar uw echtgenoot gestuurd hebben om de hand van uw dochter te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen blijkt af te leggen met betrekking tot de mogelijke huwelijkskandidaat, en dus tot de kern van uw asielrelaas, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook waarom uw echtgenoot dan ineens, na drie maanden, besliste het land te verlaten, blijkt u niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 12). Zo weet u niet of er misschien iets is gebeurd met uw echtgenoot waardoor hij de beslissing nam (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde dat u in uw traditie de mannen niet kan tegenspreken (gehoorverslag CGVS, p. 12). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat, hoewel u steevast lijkt te benadrukken dat uw echtgenoot een zeer strenge Afghaanse man is, die er afkerig tegenover stond dat u zich ontwikkelde (gehoorverslag CGVS, p. 4), uw beide dochters al respectievelijk 6 en 7 jaar naar school zijn gegaan in Afghanistan en dit, volgens uw verklaring dan toch, tegen de wil was van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verder geeft u aan dat uw echtgenoot wilde dat uw dochter een burka droeg, maar dat ze dat niet deed (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit alles wijst erop dat het beeld dat u schetst van uw echtgenoot toch minstens genuanceerd kan worden en dat het niet onredelijk is aan te nemen dat u iets meer op de hoogte zou gesteld zijn van het nakend vertrek naar het buitenland.

U raakte uw man kwijt in Turkije doordat jullie gescheiden werden door de smokkelaar. U verklaart hierin België inspanningen te doen om hem te vinden met de hulp van het Rode Kruis (gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenoot een gsm heeft en die ook heeft meegenomen uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd naar of u hem dan niet gewoon kon bereiken, verklaarde u dat u zijn nummer niet meer heeft en dat u ook niet kan bellen, dat u het telkens aan de kinderen vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 9). Er werd u dan gevraagd waarom u het nummer van uw echtgenoot niet gevraagd heeft toen jullie van elkaar gescheiden werden in Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 9). U beweerde dat jullie daar snel van elkaar gescheiden werden en dat u ook niet wist dat het zo lang zou duren (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gezien de aard van de situatie waarin u zich op dat moment bevond, met de eraan verbonden gevaren, is het toch wel zeer merkwaardig dat u het nummer van uw echtgenoot niet gevraagd hebt, of dat hij het u niet gegeven heeft. U verklaarde overigens dat uw vader contact heeft gezocht met zijn neef S.(...) in Afghanistan om te informeren naar uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 5). Blijkbaar hadden jullie diens nummer dus wel. Nog opmerkelijker is uw verklaring dat u ook in Afghanistan het gsm nummer van uw echtgenoot niet had (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gezien uw verklaring dat uw echtgenoot al anderhalf jaar werd lastiggevallen door de taliban, hij verschillende keren door hen werd aangevallen en hij zich op voor u onbekende plaatsen bevond, kan ervan uitgegaan worden dat u toch minstens de voorzorgsmaatregel neemt zijn gsm nummer ergens te bewaren. Ook hier dient gewezen te worden dat u een relatief hoog opgeleide vrouw bent (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Uit het bovengaande volgt dat aan uw asielrelaas geen geloofwaardigheid kan worden gehecht. Bijgevolg kan aan u de vluchtelingenstatus zoals bepaald bij artikel 48/3 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Om dezelfde reden komt u niet in

aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4 § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U vermeldde dat uw broer N.(...) officier was bij het leger en een anderhalf jaar geleden werd meegenomen uit het huis van uw ouders (gehoorverslag CGVS, p. 10). U blijkt niet onmiddellijk een directe vrees te koesteren naar aanleiding van dit incident. Noch u, noch uw familie heeft achteraf nog nieuws vernomen over uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 10) en de taliban heeft uw familie naar aanleiding van het incident ook niet meer benaderd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw ouders zijn ook nog in Mazar gebleven en pas enkele maanden na de dood van uw moeder, is uw vader bij jullie ingetrokken, maar dit blijkt eerder om praktische overwegingen te zijn gebeurd, dan omwille van een daadwerkelijk vrees zelf het doelwit te worden van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Hoewel u met het vliegtuig naar België reisde, is het opmerkelijk dat u er geen idee van hebt wat er precies in uw vals paspoort stond. Zo weet u niet welke nationaliteit of naam erin stond, u verklaarde dat u het niet gemerkt heeft en het ook niet gelezen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3). Aangezien u een relatief hoog opgeleide vrouw bent die zich in een gevaarlijke situatie bevond, is deze nonchalance opmerkelijk. U verklaarde ook geen problemen te hebben gehad onderweg (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het is nochtans een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u kon reizen zonder de informatie te kennen die op het vals paspoort vermeld werd is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar u dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar zou brengen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 nog steeds in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate 'Security Update' vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt in dit rapport nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 23 augustus 2010) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan.

In de noordelijke provincie Balkh, waarvan u stelt afkomstig te zijn, zijn er in eerste helft van 2010 echter slechts een beperkt aantal aanvallen geweest door AGE's (zie hogervermelde SRB p.14 ANSO kaart). De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan, ondanks de verhoogde activiteit van de opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. Verder wordt voor de provincie Balkh een toename van criminaliteit, vooral ontvoeringen en moorden vastgesteld in de eerste helft van 2010. In de ANSO-rapportering wordt voor het district Mazar-e Sharif waarvan u

verklaart afkomstig te zijn, echter naast de toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-e-Sharif naar Sherberghan verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Verzoekster somt de motieven van de bestreden beslissing op en betoogt dat het vaststaat dat men hier te maken heeft met een Afghaanse vrouw die onvoldoende over deze gegevens beschikt om afdoende op de vragen van tegenpartij te kunnen antwoorden omdat vrouwen in Afghanistan niet veel rechten hebben, niet verondersteld worden naar dergelijke zaken te informeren bij hun echtgenoot en haar echtgenoot een zeer strenge Afghaanse man is die niet dulde dat zij dergelijke vragen stelde. Verzoekster verwijst naar paragraaf 199 van het Handboek van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, stelt dat de Raad, niettegenstaande het Handboek geen juridische norm uitmaakt, rekening dient te houden met deze richtlijnen, en betoogt dat de commissaris-generaal volledig de reden van de gebrekkige antwoorden over het hoofd ziet: de sociale positie van een vrouw in Afghanistan. Wat betreft haar reisroute en haar gebrek aan informatie over de inhoud van haar vals paspoort, stelt verzoekster dat zij zich niets moest aantrekken van de reis en alles voor haar werd georganiseerd, en dat het de eerste keer was dat zij Afghanistan verliet waardoor zij zeer weinig reiservaring had. Verzoekster vervolgt dat het niet te begrijpen valt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd aangezien uit het dossier blijkt dat de situatie in de provincie Balkh problematisch is en zij besluit dat zij, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, dan ook het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) er in de eerste plaats ernstige twijfels rijzen over haar werkelijke (welgestelde) situatie in Balkh zo zij niet veel informatie kan geven met betrekking tot de gronden van haar echtgenoot, noch omtrent de problemen die haar man zou gehad hebben omwille van de gronden, (ii) aan de verklaringen omtrent het huwelijksaanzoek en de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban weinig geloof kan worden gehecht, (iii) zij geen directe vrees blijkt te koesteren naar aanleiding van de ontvoering van haar broer, (iv) zij geen informatie kan geven omtrent de inhoud van het gebruikte valse paspoort, en het niet geloofwaardig is dat zij probleemloos zou kunnen reizen zonder deze informatie te kennen en dat de smokkelaar haar zo onvoorbereid zou hebben laten reizen, en (v) uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er actueel voor burgers uit de provincie Balkh geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een

ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.) Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève " a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J.C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster de feiten die zij aanhaalt niet bewijst aan de hand van documenten of pertinente verklaringen, en dat zij de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

2.4.1. Waar verzoekster haar ontoereikende kennis over haar situatie in Balkh probeert te verklaren door erop te wijzen dat zij als Afghaanse vrouw niet veel rechten heeft, zij niet verondersteld wordt naar dergelijke zaken te informeren bij haar echtgenoot en haar echtgenoot een strenge Afghaan is die niet duldt dat zij dergelijke vragen stelt, wordt er in de bestreden beslissing reeds op gewezen dat verzoekster een opgeleide vrouw is - zij ging immers elf jaar naar school - die achttien jaar in de regio woonde en de vrouw is van een grootgrondbezitter zodat mag verwacht worden dat zij een uitgebreidere kennis heeft van de bezittingen van haar familie en de activiteiten van haar man. Overigens is het ook wel merkwaardig te noemen dat haar vader, die tenslotte de toestemming moet hebben gegeven voor het huwelijk van zijn dochter, niet op de hoogte is van de bezittingen van zijn schoonzoon en evenmin kennis heeft over de plaats waar deze gronden zouden gelegen zijn.

Meer nog, blijkens verzoeksters verklaringen werden de problemen die haar echtgenoot met de taliban kende besproken (gehoorverslag CGVS, p. 8), zodat er kan vanuit gegaan worden dat zij meer toelichting zou kunnen geven over deze problemen, zo deze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Het feit dat verzoekster hiertoe niet in staat blijkt, doet ernstige twijfels rijzen omtrent de waarachtigheid en de ernst van de problemen van haar echtgenoot met de taliban en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het relaas.

2.4.2. Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen (i) dat het zeer opmerkelijk is dat taliban haar dochter op haar weg naar school zou hebben aangesproken en bedreigd, zelfs voor ze haar echtgenoot over een mogelijk huwelijk hebben aangesproken, (ii) dat haar bewering dat haar dochter op weg naar school werd bedreigd klemmt met haar bewering dat haar dochter door een taxi naar school werd gebracht en één of twee keer per maand door haar man, (iii) dat verzoekster zeer weinig wist te vertellen over de huwelijkskandidaat en hier zelfs tegenstrijdige verklaringen over aflegde en (iv) zij niet blijkt te weten waarom haar echtgenoot, ineens na drie maanden, besloot het land te verlaten. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoekster niet worden betwist noch weerlegt, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.3. Ook verzoeksters argumenten omtrent haar reisroute kunnen de Raad niet overtuigen. Dat zij zich niets moest aantrekken van de reis en alles voor haar werd geregeld, doet immers geen afbreuk aan de realiteit dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten zodat de kans dat verzoekster bij een controle zou tegengehouden en ondervraagd worden zeer reëel is. De commissaris-generaal merkt dan ook terecht op dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster de gegevens van haar vals paspoort niet kent en dat de smokkelaar het risico zou genomen hebben verzoekster zo onvoorbereid te laten reizen waarbij verzoekster bij de eerste controle tegen de lamp zou lopen en de smokkelaar zowel zichzelf als zijn netwerk in gevaar zou brengen. Ook het verweer dat het

pas de eerste keer was dat zij Afghanistan verliet en zij zeer weinig reiservaring had, kan de Raad niet overtuigen.

2.4.4. Dat verzoekster geen directe vrees blijkt te koesteren naar aanleiding van de ontvoering van haar broer, wordt door verzoekster eveneens nergens weerlegd. Deze onbetwiste motivering blijft dan ook gehandhaafd.

2.4.5. In de mate verzoekster haar vage verklaringen en gebrekkige kennis probeert te verschonen door een beeld te schetsen van haar echtgenoot als strenge Afghaan en in algemene bewoordingen te wijzen op de sociale positie van de vrouw in Afghanistan, merkt de Raad op dat het door verzoekster geschetste beeld van haar echtgenoot minstens genuanceerd dient te worden vermits, zij zich ontwikkelde hoewel haar man er afkerig tegenover stond, haar beide dochters respectievelijk zes en zeven jaar naar school zijn gegaan in Afghanistan en geen burka droegen, dit, volgens haar verklaringen, tegen de wil van haar echtgenoot. Tot slot benadrukt de Raad nogmaals dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij 11 jaar school heeft gevolgd en niets erop wijst dat een Afghaanse vrouw, welke sociale positie zij ook inneemt in de Afghaanse maatschappij, geen coherent en waarachtig relaas zou kunnen brengen over de elementen die haar en haar gezin direct aanbelangen, zoals de bezittingen van haar echtgenoot, zijn door hen besproken problemen met de taliban, het huwelijksaanzoek voor de minderjarige schoolgaande dochter vanwege de taliban en de reisroute. Gelet op het profiel van verzoekster kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering dat zij onderweg haar echtgenoot is kwijtgeraakt en hem niet kan bellen omdat zij het nummer niet meer kent.

2.5. De Raad besluit dat de motivering in de bestreden beslissing afdoende ontwikkeld is en als één geheel moet worden gelezen, waarbij het niet is vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre aangenomen kan worden dat verzoekster afkomstig is uit Mazar-e Sharif in de provincie Balkh, Afghanistan - verzoekster laat immers na haar afkomst te staven aan de hand van (identiteits)documenten en haar herkomst werd door de commissaris-generaal niet nagegaan aan de hand van gerichte vragen -, leest de Raad in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat uit een analyse van de situatie in de provincie Balkh, Afghanistan blijkt dat er op dit ogenblik voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster is weliswaar van mening dat het onbegrijpelijk is dat haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet geweigerd werd aangezien uit het dossier en de motivering in de bestreden beslissing zelf blijkt dat de toestand problematisch is, haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard kunnen worden en uit de aangehaalde rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat in hoofde van verzoekster bij terugkeer naar haar land geen reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, doch slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16: *'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)*' van 23 augustus 2010), te weerleggen. Verzoekster brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de commissaris-generaal ondergraaft, noch toont zij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in de provincie Balkh leest de Raad immers dat er in toenemende mate veiligheidsincidenten zijn in de districten Char Bulak en Chimal. De door ANSO vermelde gebeurtenissen betreffen af en toe een aanval van AGE's in de provincie of een explosie van een IED (improvised explosive devices), louter gericht tegen PGF (pro-government forces), aanwezigheid van AGE's in Char Bulak, aanvallen op ANP in Chimal en Char Bulak en toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-e Sharif naar Sheberghan, clashes in het district Khulm, aanvallen op NGO's, PGF en verkiezingskandidaten in de districten Kaldar en Kishindeh, de aanwezigheid van AGE's in Sholgara district, een burger werd geëxecuteerd in Chahar Kint en er werden veiligheidsincidenten gemeld in het district Nahri Shahi. Uit deze informatie -die werd bevestigd in de aan de nota van de verwerende partij toegevoegde veiligheidsupdate van 20 januari 2011 (p. 20-21)-

blijkt derhalve niet dat er op dit moment in Mazar-e Sharif voor burgers een reëel risico bestaat om geconfronteerd te worden met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoeksters woonplaats in het district Balkh, verzoekster niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster zich omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nog zou beroepen op de elementen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Derhalve kan verzoekster zich niet baseren op de elementen van haar asielrelaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS